

Källmaterial till arbetshäftet

1–7 MARS

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 7, 8

”Lärdomar från israeliternas läger”

it-1 706 § 5

Församling

I Israel handlade ansvariga representanter ofta på folkets vägnar. (Esr 10:14) Efter det att tältboningen hade satts upp var det således ”stammarnas hövdingar” som kom och frambar offergåvor. (4Mo 7: 1–11) Och de som på Nehemjas tid med sigill bekräftade det ”bindande avtalet” var präster, leviter och ”folkets överhuvuden”. (Neh 9:38–10:27) Under israeliternas vandring i vildmarken fanns det ”hövdingar i menigheten, sådana som kallades in till rådsmöten, ansedda män”, och det var 250 av dessa som slöt sig till Kora, Datan, Abiram och On och samlade sig mot Mose och Aron. (4Mo 16:1–3) På Guds befallning valde Mose ut 70 av Israels äldste som var förmän för att hjälpa honom att bära den börda som folket utgjorde, något han inte kunde göra själv. (4Mo 11:16, 17, 24, 25) I 3 Moseboken 4:15 nämns ”menighetens äldste”, och det verkar som om nationens äldste, överhuvuden, domare och förmän tjänade som folkets representanter. (4Mo 1:4, 16; Jos 23:2; 24:1)

it-2 717 § 4

Ruben

I Israels läger låg rubeniterna lägrade söder om tältboningen, mellan Simeons och Gads avkomlingar. När de skulle bryta upp följde denna avdelning bestående av tre stammar, med Ruben i spetsen, efter den

avdelning som bestod av de tre stammarna Juda, Isaskar och Sebulon. (4Mo 2: 10–16; 10:14–20) Det var i samma ordning som stammarna frambar sina offergåvor i samband med invigningen av tältboningen. (4Mo 7:1, 2, 10–47)

w04 1/8 25 § 1

Viktiga detaljer från Fjärde Moseboken

8:25, 26. För att leviternas uppgifter skulle kunna fullgöras, och av hänsyn till de äldre leviternas ålder, gavs befallningen att äldre leviter skulle dra sig tillbaka från sin obligatoriska tjänst. Men de kunde frivilligt ta på sig förpliktelsen att betjäna de övriga leviterna. Även om en Rikets förkunnare inte kan bli pensionerad från sin tjänst i vår tid, kan vi dra en viktig lärdom av principen i den här lagen. Om en kristen inte längre kan utföra vissa förpliktelser på grund av sin ålder, kan han utföra det slag av tjänst som hans fysiska hälsa medger.

Andliga guldskorn

it-1 717

Förstfödd

Eftersom israeliternas förstfödda söner skulle bli överhuvuden för de olika familjerna, representerade de hela folket. Jehova omtalade hela folket som sin ”förstfödde”, eftersom det var hans förstfödda folk genom förbundet med Abraham. (2Mo 4:22) Eftersom Jehova hade skadat de förstföddas liv, befallde han att ”allt förstfött av hankön, det som öppnar varje moderliv, bland Israels söner, bland människor och husdjur”, skulle helgas åt honom. (2Mo 13:2) Därmed blev de förstfödda söner helgade åt Gud.

8–14 MARS

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSE- BOKEN 9, 10

”Hur Jehova leder sitt folk”

it-2 247 § 6

Läger

Hur väl organiserat detta väldiga läger var framgick också tydligt när man flyttade från plats till plats (Mose nämner ca 40 olika lägerplatser i 4Mo 33). Så länge molnet stannade över tältboningen förblev israeliterna lägrade. När molnet höjde sig bröt lägret upp. ”På Jehovas befallning slog de läger, och på Jehovas befallning bröt de upp.” (4Mo 9:15–23) Med hjälp av två silvertrumpeter i hamrat arbete blev Jehovas befallningar vidarebefordrade till alla i lägret. (4Mo 10: 2, 5, 6) När det blåstes en speciell, växlande trumpetsignal skulle lägret bryta upp. Första gången detta inträffade var ”under det andra året [1512 f.v.t.], i andra månaden, på tjugonde dagen i månaden”. I täten bars förbundsarken, och därefter följde den första lägeravdelningen (varje lägeravdelning bestod av tre stammar) med Juda i spetsen, åtföljd av Isaskar och Sebulon. Efter dem kom gersoniterna och merariterna, som bar de delar av tältboningen som de hade ansvar för. Därefter kom Rubens lägeravdelning med Simeon och Gad. Efter dem kom kehatiterna med helgedomen och därpå den tredje lägeravdelningen med Efraim, Manasse och Benjamin. Till sist kom Dans lägeravdelning med Aser och Naftali. De två talrikaste och starkaste avdelningarna utgjorde således förtrupp och eftertrupp. (4Mo 10: 11–28)

w11 15/4 4 § 4, 5

Kan du se hur Gud leder sitt folk?

Hur kan vi visa att vi uppskattar Guds vägledning? Paulus sade: ”Var lydiga mot dem som har ledningen bland er och var fogliga.” (Hebr. 13:17) Det här kan vara lättare sagt än gjort. Tänk dig att du är en israelit på Moses tid. När ni har vandrat ett tag stannar pelaren. Hur länge ska den vara kvar där? En dag? En vecka? Flera månader? Du undrar om det är någon mening att packa upp allt. Först packar du bara upp det allra nödvändigaste. Men efter några dagar blir du trött på att hela tiden leta igenom dina saker, så du börjar packa upp resten. Och precis när du är färdig ser du att pelaren höjer sig! Det är bara att börja packa ihop igen. Det skulle säkert ta emot. Men enligt anvisningarna skulle israeliterna bryta upp ”omedelbart”. (4 Mos. 9:17–22)

Hur reagerar vi då när Gud ger oss vägledning? Försöker vi följa den ”omedelbart”? Eller fortsätter vi göra som vi alltid har gjort? Håller vi oss uppdaterade med de senaste anvisningarna, till exempel när det gäller hur man leder bibelstudier, vittnar för människor som talar ett annat språk, regelbundet studerar som familj, samarbetar med sjukhuskommittéerna och uppför sig vid sammankomster? Vi visar också att vi uppskattar Jehovas vägledning genom att ta emot råd. När vi ställs inför viktiga beslut lutar vi inte på vår egen vishet utan vänder oss till Jehova och hans organisation för att få hjälp. Och precis som ett barn söker skydd hos föräldrarna under ett oväder, söker vi skydd hos Jehovas organisation när den här världens pro-

blem kommer över oss som ett åskväder.

Andliga guldkorn

it-2 340 § 6

Menighet, församlad skara

Vikten av att församlas. Vikten av att dra full nytta av de anordningar som Jehova har gjort för att hans tjänare skall kunna samlas och få del av andliga väl-signelser betonas i samband med det årliga påskfirandet. Varje man som underlät att fira påsken trots att han var ren och inte var ute på resa skulle utrotas ur sitt folk. (4Mo 9:9–14) När kung Hiskia uppmanade invånarna i Juda och Israel att komma till Jerusalem för att fira påsken löd hans budskap i utdrag: "Ni Israels söner, vänd tillbaka till Jehova. ... Gör nu inte er nakna styv som era förfäder gjorde. Böj er för Jehova och kom till hans helgedom, som han har helgat till oöverskådlig tid, och tjäna Jehova, er Gud, så att hans brinnande vrede vänder sig ifrån er. ... Jehova, er Gud, är nådig och barmhärtig, och han skall inte vända bort sitt ansikte från er, om ni vänder tillbaka till honom." (2Kr 30:6–9) Om de medvetet underlät att komma, skulle det vara ett tecken på att de hade vänt sig bort från Gud. De kristna firar inte påsken eller liknande högtider, men Paulus uppmanade dem att inte underlåta att regelbundet komma tillsammans vid Guds folks möten. Han sade: "Låt oss tänka på varandra för att sporra till kärlek och förträffliga gärningar, och låt oss inte försumma att komma tillsammans, som några har för vana, utan uppmuntra varandra, och detta så mycket mer som ni ser dagen

närma sig." (Heb 10:24, 25; se FÖRSAMLING.)

15–21 MARS

HÖJDUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 11, 12

"Varför ska vi undvika att klaga?"

w01 15/6 17 § 20

Bli inte glömska hörare

²⁰ Det stora flertalet kristna dukar aldrig under för sexuell omoraliskhet. Men något annat som vi måste akta oss för och som också skulle kunna leda till Guds ogillande är att följa ett handlings sätt som leder till ett ständigt knotande och klagande. Paulus förmanar oss: "Låt oss inte heller sätta Jehova på prov, såsom några av dem [israeliterna] satte honom på prov, bara för att förgås genom ormarna. Inte heller skall ni knota, alldeles som några av dem knotade, bara för att förgås genom förgöraren." (1 Korinthierna 10:9, 10) Israeliterna knotade mot Mose och Aron, ja, till och med mot Gud själv, genom att de klagade på det manna som han försåg dem med. (4 Moseboken 16:41; 21:5) Blev Jehova mindre förtörnad över knot än över otukt? Den bibliska berättelsen visar att många av dem som knotade blev dödade av ormar. (4 Moseboken 21:6) Och vid ett tidigare tillfälle hade över 14.700 upproriska knotande personer dödats. (4 Moseboken 16:49) Må vi därför inte sätta Jehovas tålmod på prov genom att behandla det han gör för oss med bristande respekt.

w06 15/7 15 § 7

Undvik att knota och klaga

⁷ Israeliternas inställning hade verkligen

förändrats! Den tacksamhet de först kände över att ha befriats från slaveriet i Egypten och kommit levande genom Röda havet hade fått dem att sjunga lovsånger till Jehova. (2 Moseboken 15:1–21) Men när de nu konfronterades med svårigheterna i vildmarken och började känna fruktan för kanaanéerna förvandlades deras tacksamhet till en känsla av missnöje. I stället för att tacka Gud för sin frihet anklagade de honom felaktigt för att ha berövat dem någonting. Deras knotande visade att de inte uppskattade Jehovas anordningar. Det är inte att undra på att han sade: ”Hur länge skall denna onda menighet knota mot mig?” (4 Moseboken 14:27; 21:5)

it-2 69

Knot, klagan

En yttring av missnöje. Knot och klagan är nedslående och nedbrytande. Kort efter det att israeliterna hade dragit ut ur Egypten började de knota mot Jehova och kritisera den ledning han hade gett dem i form av sina tjänare Mose och Aron. (2Mo 16:2, 7) Senare blev Mose så nedslagen på grund av israeliternas klagande att han ville dö. (4Mo 11:13–15) Det kan vara livsfarligt att knota och klaga. Jehova betraktade det knot som var riktat mot Mose som upproriska klagomål mot sitt eget ledarskap. (4Mo 14:26–30) Många förlorade livet på grund av sin kritiska inställning.

Andliga guldorn

it-2 289

Manna

Beskrivning. Manna var ”vitt som korianderfrö” och ”såg ut som bdelliumharts”,

ett vaxartat, genomskinligt ämne som bildar pärlliknande droppar. Det smakade som ”flata kakor med honung” eller som ”söta kakor bakade med olja”. Efter att ha malt mannat eller stött det i mortel kokade man det eller bakade kakor av det. (2Mo 16:23, 31; 4Mo 11:7, 8)

22–28 MARS

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 13, 14

”Tro gör oss modiga”

w06 1/10 16, 17 § 5, 6

Modiga tack vare tro och gudsfruktan

⁵ Två av spejarna, Josua och Kaleb, var däremot ivriga att få komma in i det utlovade landet. Kanaanéerna ”är som bröd för oss”, sade de. ”Deras skydd har vikit bort från dem, och Jehova är med oss. Frukta inte för dem.” (4 Moseboken 14:9) Var Josua och Kaleb dumdristiga optimister? Inte alls! Tillsammans med de övriga i nationen hade de sett hur Jehova förödmjukade det mäktiga Egypten och dess gudar genom de tio plågorna. Sedan såg de Jehova dränka farao och hans militärstyrkor i Röda havet. (Psalm 136:15) Den fruktan som de tio spejarna och de som lät sig påverkas av dem kände var därför ousäktlig. ”Hur länge skall de vägra tro på mig trots alla de tecken som jag har gjort bland dem?” sade Jehova som ett uttryck för att han kände sig djupt sårad. (4 Moseboken 14:11)

⁶ Jehova pekade på orsaken till problemet – folkets fega inställning avslöjade deras brist på tro. Ja, tro och mod har ett nära samband med varandra, så nära att aposteln Johannes kunde skriva

beträffande den kristna församlingen och dess andliga krigföring: "Detta är den seger som har segrat över världen: vår tro." (1 Johannes 5:4) I våra dagar har en tro lik Josuas och Kalebs fått till följd att de goda nyheterna om Guds kungarike predikas i hela världen av över sex miljoner vittnen för Jehova, unga och gamla, starka och bräckliga. Ingen motståndare har lyckats tysta denna mäktiga, modiga här. (Romarna 8:31)

Andliga guldorn

it-1 740

Det land Gud gav Israels folk

DET land Gud gav israeliterna var verkligen ett gott land. När Mose sände ut spejare för att utforska det utlovade landet och hämta något av det som växte där, kom de tillbaka med fikon, granatäpplen och en druvklase som var så stor att två män fick bära den på en stång mellan sig! På grund av brist på tro vågade de flesta spejarna inte dra in i landet, men de sade ändå: "Landet "flödar verkligen av mjölk och honung". (4Mo 13:23, 27)

29 MARS–4 APRIL

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 15, 16

"Se upp för stolthet och självsäkerhet"

w11 15/9 27 § 12

Känner Jehova dig?

¹² Men när Israels nation var på väg mot det utlovade landet hade Kora synpunkter på hur nationen leddes och ville göra en del förändringar. Sedan ställde sig 250 andra ledande män på Koras sida. Kora och de andra männen måste ha känt sig

säkra på sitt förhållande till Jehova. De sade till Mose och Aron: "Nu får det vara nog för er del, ty hela menigheten är helig, allesammans, och Jehova är mitt ibland dem." (4 Mos. 16:1–3) Vad självsäkra och stolta de var! Mose sade till dem: "Jehova [skall] ge till känna vem som tillhör honom." (**Läs 4 Moseboken 16:5.**) I slutet av nästa dag var Kora och alla som stod på hans sida döda. (4 Mos. 16:31–35)

w11 15/9 27 § 11

Känner Jehova dig?

¹¹ Mose och Kora är varandras motsatser när det gäller att visa respekt för Jehovas anordningar och beslut. Deras inställning påverkade hur Jehova såg på dem. Kora var en levit av kehatiternas släkt och hade fått många privilegier. Han hade troligen varit med när Jehova förde israeliterna genom Röda havet, deltagit när Jehova verkställde dom över olydiga israeliter vid berget Sinai och hjälpt till med att bära förbundsarken. (2 Mos. 32:26–29; 4 Mos. 3:30, 31) Han hade tydligen varit lojal mot Jehova i årtal och var därför en som många såg upp till.

Andliga guldorn

w98 1/9 20 § 1, 2

Sätter du de viktigaste tingen främst?

Jehova såg mer allvarligt på det här fallet. I Bibeln heter det: "Med tiden sade Jehova till Mose: 'Mannen skall ovillkorligen dödas.'" (4 Moseboken 15:35) Varför väckte det som mannen gjort så starka känslor hos Jehova?

Folket hade sex dagar då de kunde samla ved och fylla sina behov i fråga om mat, kläder och tak över huvudet. Den

sjunde dagen skulle ägnas åt deras andliga behov. Det var inte fel att samla ved, men det var fel att göra det under den tid som var avsatt för tillbedjan av Jehova. De kristna är inte under den mosaiska lagen, men visst lär oss den här händelsen att sätta de viktigare tingen främst? – Filiperna 1:10.

5–11 APRIL

HÖJDUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 17–19

”Jag är din andel och din egendom”

w11 15/9 13 § 9

Har du Jehova som din andel?

⁹Tänk på leviterna, som inte fick någon arvsbesittning. Eftersom deras viktigaste uppgift var att leda nationen i sann tillbedjan, behövde de lita på att Jehova skulle vara deras andel och skulle ta hand om deras materiella behov. (4 Mos. 18:20) Även om vi inte tjänar i ett bokstavligt tempel som de gjorde, kan vi efterlikna deras inställning och lita på att Jehova tar hand om oss. Ju längre fram i de sista dagarna vi kommer, desto viktigare blir det att vi litar på Jehova. (Upp. 13:17)

w11 15/9 7 § 4

Jehova är min andel

⁴Vad innebar det här uppdraget för leviterna? Jehova sade att han skulle vara deras andel i den bemärkelsen att de i stället för en arvsbesittning skulle bli betrodda med ett mycket viktigt arbete. Deras arvedel var att få vara ”Jehovas prästadöme”. (Jos. 18:7) Verserna omkring 4 Moseboken 18:20 visar att leviterna ändå inte skulle stå utan försörjning. (**Läs 4 Mose-**

boken 18:19, 21, 24.) Leviterna skulle få ”allt tionde i Israel till arvedel i gengäld för den tjänst” de utförde. De skulle få 10 procent av landets avkastning och av tillväxten av boskapen. Leviterna i sin tur skulle ge en tiondel av det de fick, ”av det allra bästa därav”, till prästernas försörjning. (4 Mos. 18:25–29) Prästerna fick även ”alla heliga bidrag” som israeliterna bar fram inför Gud vid platsen för hans tillbedjan. Prästerna kunde alltså lita på att Jehova skulle se till att de fick det de behövde.

Andliga guldkorn

g02 8/6 14 § 2

Salt – en värdefull tillgång

Salt har också blivit en symbol för stabilitet och varaktighet. Därför kallades ett bindande förbund i Bibeln ”ett saltförbund”. De som hade ingått förbundet åt ofta en måltid tillsammans, med salt, som en bekräftelse på det. (4 Moseboken 18:19) Under den mosaiska lagen skulle man tillsätta salt till de offer som frambars på altaret, utan tvivel för att förhindra förruttnelse.

12–18 APRIL

HÖJDUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 20, 21

”Bevara ödmjukheten när du är pressad”

w19.02 12 § 19

Var ödmjuk och gläd Jehova

¹⁹Vi kommer att undvika många missstag. Tänk återigen på Mose. Under flera årtionden var han ödmjuk och glädde Jehova. Men mot slutet av den svåra

40-åriga vandringen i vildmarken brast han i ödmjukhet. Hans syster, sannolikt samma syster som varit med och räddat livet på honom i Egypten, hade nyligen dött och blivit begravd i Kades. Då började israeliterna än en gång hävda att de inte fick det de behövde. Den här gången ”klagade [de] på Mose” för att de inte hade något vatten. Trots alla underverk som Jehova hade utfört genom Mose, och trots Moses osjälviska ledarskap under så lång tid, klagade folket. De klagade inte bara på att de saknade vatten, utan de klagade också på Mose, som om det var hans fel att de var törstiga. (4 Mos. 20: 1–5, 9–11)

w19.02 13 § 20, 21

Var ödmjuk och gläd Jehova

²⁰ I samma stund som vreden bubblade upp i Mose var mildheten som bortblåst. I stället för att tala i tro till klippan, som Jehova hade befallt, talade han i vredesmod till folket och riktade uppmärksamheten på sig själv. Sedan slog han två gånger på klippan, och då välldes det fram vatten. Stolthet och vrede fick honom att begå ett allvarligt misstag. (Ps. 106:32, 33) Till följd av Moses tillfälliga brist på ödmjukhet fick han inte gå in i det utlovade landet. (4 Mos. 20:12)

²¹ Vi kan dra viktiga lärdomar av den här händelsen. För det första: Vi måste hela tiden arbeta på att vara ödmjuka. Om vi så bara för ett ögonblick slutar med det, kan stoltheten få grepp om oss igen och få oss att säga eller göra något dumt. För det andra: Stress kan försvaga oss, så vi måste tänka på att vara ödmjuka även när vi är pressade.

w09 1/9 19 § 5

En domare som alltid håller fast vid det som är rätt

För det första hade Gud inte uppmanat Mose att tala till folket, och än mindre att döma dem som upprorsmakare. För det andra underlät Mose och Aron att förhärlika Gud. Ni ”helgade [inte] mig”, sade Gud. (Vers 12) Genom att säga ”kan vi få fram vatten åt er” talade Mose som om det var han och Aron – inte Gud – som skaffade fram vatten genom ett underverk. För det tredje var domen i överensstämmelse med tidigare domar. Eftersom Gud hade vägrat den tidigare generationen av upprorsmakare att komma in i Kanaan, gjorde han nu detsamma med Mose och Aron. (4 Moseboken 14:22, 23) För det fjärde var Mose och Aron israeliternas ledare. Av dem som har stort ansvar kräver Gud mer. (Lukas 12:48)

Andliga guldskor

w14 15/6 26 § 12

Har du samma syn på svaghet som Jehova?

¹² I alla de här situationerna kunde Jehova ha straffat Aron direkt. Men han såg att Aron inte var ond, utan svag. Det verkar som att Aron lät sig påverkas av omständigheterna och andras åsikter. Men när han konfronterades med sina misstag erkände han dem genast och godtog Jehovas domar. (2 Mos. 32:26; 4 Mos. 12:11; 20:23–27) Jehova valde att koncentrera sig på Arons tro och ånger. Flera hundra år senare var Aron och hans avkomlingar fortfarande ihågkomna som trogna tjänare åt Jehova. (Ps. 115:10–12; 135: 19, 20)

19–25 APRIL

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 22–24

”Jehova vänder en förbannelse till en välsignelse”

bt 53 § 5

Förkunna ”de goda nyheterna om Jesus”

⁵ Inte heller i vår tid har förföljelse fått Guds folk att sluta predika. De kristna har satts i fängelse eller tvingats flytta till andra länder, men många gånger har det bara bidragit till att de goda nyheterna har spritts till människor på de nya platserna. Under andra världskriget vittnade Jehovas vittnen på ett enastående sätt i nazistiska koncentrationsläger. En jude som träffade Jehovas vittnen i de här lägren berättar: ”Den styrka som de fångar som var Jehovas vittnen visade övertygade mig om att deras tro var grundad på Bibeln – och så småningom blev jag själv ett vittne.”

it-2 1208

Vanvett, galenskap

Galenskap i form av motstånd mot Jehova. Profeten Bileam var dåraktig nog att vilja profetera mot Israel för den betalning som Balak, Moabs kung, erbjöd honom, men Jehova ingrep och omintetgjorde hans ansträngningar. Aposteln Petrus skrev angående Bileam: ”Ett stumt lastdjur gjorde uttalanden med en människas röst och hindrade profetens galenskap.” För att beskriva profetens galenskap använde aposteln det grekiska ordet *parafronja*, som innehåller tanken på att ”vara från sina sinnen”. (2Pe 2:15, 16; 4Mo 22:26–31)

Andliga guldskor

w04 1/8 27 § 2

Viktiga detaljer från Fjärde Moseboken

22:20–22 – Varför började Guds vrede flamma mot Bileam? Jehova hade sagt till profeten Bileam att han inte skulle förbanna israeliterna. (4 Moseboken 22:12) Men profeten gick ändå i väg med Balaks furstar, fast besluten att förbanna Israel. Bileam ville vara den moabitiske kungen till lags och få en belöning av honom. (2 Petrus 2:15, 16; Judas, vers 11) Till och med när Bileam tvingades att välsigna israeliterna i stället för att förbanna dem, sökte han fördelar av kungen och föreslog att Baalsdyrkande kvinnor skulle förföra de israelitiska männen. (4 Moseboken 31:15, 16) Orsaken till Jehovas vrede mot Bileam var profetens samvetslösa girighet.

26 APRIL–2 MAJ

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 25, 26

”Kan en enda person göra skillnad?”

lvs 118 § 1, 2

”Fly från sexuell omoral”

EN FISKARE går till ett ställe där han vet att fisken brukar nappa. Han väljer vilket bete han ska använda och kastar ut. Han har ingen brådska. När fisken väl hugger på betet rycker han till så att den fastnar på kroken. Nu är det bara att veva in fångsten.

² Människor kan fångas på ett liknande sätt. Tänk på israeliterna. De var nästan framme vid det utlovade landet när de slog läger på Moabs ökenslätter. Kungen i

Moab erbjöd en man som hette Bileam en stor summa pengar för att uttala en förbannelse över israeliterna och få dem att råka illa ut. Så småningom kom Bileam på ett sätt att få israeliterna att själva dra på sig en förbannelse. Han började med att noggrant välja betet. Han skickade unga moabitiska kvinnor till israeliternas läger för att locka männen att ha sex med dem. (4 Moseboken 22:1-7; 31:15, 16; Uppenbarelseboken 2:14)

Ivs 119 § 4

"Fly från sexuell omoral"

⁴Varför var det så många som föll i Bileams fälla? De fokuserade bara på sig själva och vad de själva ville ha. Det var som om de hade glömt bort allt Jehova hade gjort för dem. De hade många anledningar att vara lojala mot Jehova. Han hade befriat dem från slaveriet i Egypten, sett till att de fick mat i vildmarken och fört dem hela vägen fram till det utlovade landet. (Hebréerna 3:12) Trots det lockades de av sexuell omoral. Paulus skrev: "Vi ska inte heller ägna oss åt sexuell omoral, som några av dem gjorde." (1 Korinthierna 10:8)

Andliga guldorn

it-1 833 § 4, 5

Gräns

Det verkar således som om fördelningen av landet stammarna emellan styrdes av två faktorer: resultatet av lottkastningen samt stammens storlek. Det kan ha varit så att lottkastningen bara angav ungefärligen var varje stams arvslott skulle vara, om den skulle ligga i norr, söder, öster eller väster, längs kusten el-

ler i bergstrakten. Eftersom det var Jehova som vägledde lottkastningen, bidrog detta tillvägagångssätt till att man undvek avundsjuka och stridigheter mellan stammarna. (Ord 16:33) På det sättet kunde Gud också leda det hela så att stammarnas placering stämde med den inspirerade profetia som patriarken Jakob uttalade på sin dödsbädd. (1Mo 49:1-33)

När lottkastningen hade visat var varje stam skulle få sitt område, måste det avgöras hur stort stammens område skulle vara. Detta skedde på grundval av den andra faktorn: stammens storlek. "Ni skall fördela landet åt er som besittning genom lottkastning, efter era släkter. Den släkt som är stor skall ni ge en större arvedel, och den som är liten skall ni ge en mindre arvedel. Var och en skall få sin arvedel där lotten faller ut." (4Mo 33:54) Det geografiska läge som bestämdes av lottkastningen stod fast, men arvedelens storlek kunde anpassas efter behov. När det visade sig att Judas område var för stort, minskades det genom att Simeons stam fick delar av det. (Jos 19:9)